

Szelepcsény, 1900. augusztus 3. – Budapest, 1975. március 7.

Kereskedőcsaládban született, apja szatócs volt. Szülőfalujában végezte elemi iskoláit, majd a fővárosi Barcsay Gimnáziumban érettségizett. Orvosi egyetemre Pécsen, a Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem Orvostudományi Karán járt, majd Prágában és Bécsben tanult, ideg- és elmegyógyász lett. 1919-ben lett tagja a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak, a párt orvoscsoportjában tevékenykedett. Első munkahelye a Nagykállói Elmegyógyintézet volt, 1927-ben a Pesti Izraelita Hitközség kórházában alorvos lett. 1936-ban kinevezték a Budapesti Szanatórium ideg és elme magángyógyintézet igazgató főorvosává, több perben felkért elmeszakértő volt. 1944. március 19. után származása miatt is életveszélybe került, egy svéd védett házban érte meg a háború végét. 1945-ben az orvosegyészségügyi szakszervezet alelnöke, a fővárosi törvényhatósági bizottság és az Igazságügyi Orvosi Tanács tagja lett. 1945. április 2-án a szakszervezetek képviselőjeként választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1946-ban egyetemi magántanár lett, 1947-ben a Korányi Kórház ideg- és elmeosztályának lett vezetője.